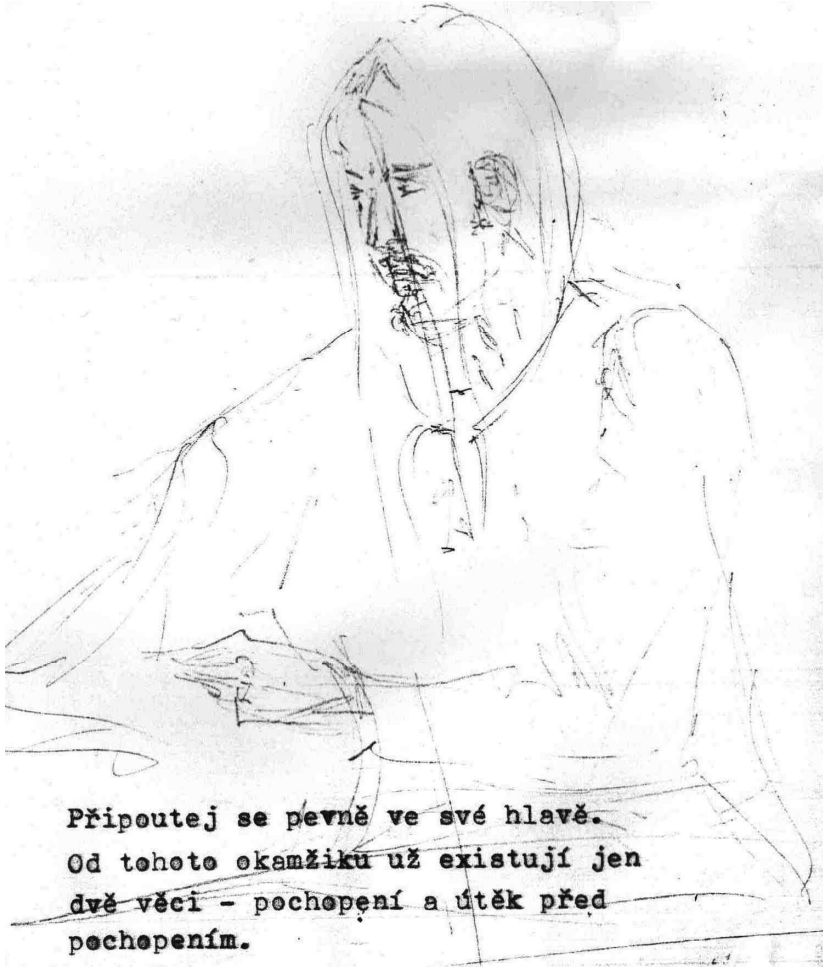

via immunita
d.i.y. nakladatelství
<http://diy.wz.cz>

marek myslivec

... A BŮH UKÁZAL PRSTEM

Připoutej se pevně ve své hlavě.
Od tohoto okamžiku už existují jen
dvě věci - pochopení a útěk před
pochopením.

marek myslivec
... A BŮH UKÁZAL PRSTEM

via immunita
digitální edice ; sv. 12
praha 2006

© marek myslivec, praha 2006

© via immunita, praha 2006

TANEC METAŘŮ

zametáme,
každý před svým prahem,
pohřbíváme své duchaplné názory na spasení světa,
je nám smutno,
zametáme a je nám smutno

-
tisíc a jeden šťastný člověk,
miliarda dva tisíce sedm zaprodaných duší

-
nevinní hledají vhodné kameny
a odsouzení
odsouzení se už vůbec nebojí smrti

-
zametáme každý před svým prahem,
dva, tři, čtyři metry,
zametáme,
zametáme a je nám smutno.

TY

modrý kruh ve tvých očích,
ledový kruh
kolem celého světa

-
hra na upřímnost
hraj a
utři si slzu

-
ne
kdo!
kdo teď!

-
kruh plamene
uzavřený v tvém srdci

-
nikdo
běžte všichni pryč!!!

napsal jsem jen slova,
význam jste si do nich dosedili
vy sami.

KRUH

odvážní, kteří se nenarodili
a zapomnětliví, kteří nezemřeli,
lidé s planoucími pochodněmi,
planoucí pochodně ve spocených dlaních,
kdo první najde ten svět,
kdo první řekne " tohle je správně "

-
staří lidé v náručí svého strachu,
zklamaní jedinci pod ochranou dřevé lodě,
kde je záchrana,
kde končí hranice.

-
ti lidé tama pod tou střešou,
no ano, ti lidé ležící na zemi,
mají strach,
umírají poprvé

-
stačí jen pohlédnout na nebe,
stačí jen odejít,
vrátit se,
znovu odejít a zase se vrátit,
je to jednoduché

-
další konec,
konec, začátek, konec, prostředek, konec,
úmrtí konce

-
všechno končí,
i kruh,
přestože nikdo nevidí jeho zánik,
i kruh končí.

MY STAŘÍ

lidé ztracení v návalu přílišného chtění,
obyčejní kolemjdoucí, kteří hledají své místo

-
jsme staří lidé ponechaní na slunci,
usmíváme se, ale nejsme lhostejní k bolesti,
jsme stále ještě lidé

-
víme velmi mnoho,
prožili jsme miliony lidských životů,
a poznali nespočet tvrzení pravdy

-
víme co je pravda,
hledali jsme ji a našli,
- jak krásně to zní -

-
poznali jsme tisíce podob sama sebe
a narodili jsme se šťastní

-
jsme šťastní.

AŽ KE KOŘENŮM JABLONĚ

až ke kořenům jabloně,
do nitra země
a do očí nás samých

-

kudlanky nábožně hltají potravu,
lidé je pozorují
a čas běží

-

všichni jsou spojeni v jeden celek
mají otevřená ústa
a rozličné otázky

-

a čas plyne

-

až ke kořenům jabloně,
do míst kde nikdo nezůstane sám
do míst kde země pije nebeskou vláhu

-

dokud čas plyne
zatímco jsme tu,
až do chvíle kdy existuje odpuštění

-

společné šrámy,
hřbitovy kde nikdo neumírá
a úsměv
úsměv nad společnými šrámy
a hřbitovy kde nikdo neumírá

-

čas se zastavil.

ULICEMI.....

holubí peří rozházené po zemi,
šedivé kočičí hlavy pod nohama lhotejných chodců,
chlapcův smích

-

ulicemi prochází smutek,
lidé hledí do země a jejich rty jsou pevně sevřené,
okna vysoko nad hlavou,
unavení staří metaři
a ošuntělý automobil

-

ulicemi prochází smutek,
chodí po lidské špíně
a lidé ho nevnímají,
všichni mají zavřené oči

-

na zemi leží holubí peří.

SKEPSE

VZDECH

pohasínající světla,
pomalu udušené naděje,
tekoucí slzy
a nenaplněný život

-

nic to není
jen dětská hra
hra se slovy
se slovy z dětských úst
nic to není

-

jen vzdech.

Jen jednou mohou nevinní hodit kamenem

ODCHODY LIDSKÝCH FANTAZIÍ

když lidé umírají,
andělé pláčou,
je to zvláštní, nezaujatý pláč,
jako když vám vítr šlehá do očí a vy pláčete,
je to pláč nepodbarvený ani smutkem, ani radostí,
je to andělský pláč

-
když andělé umírají,
lidé přicházejí o část svého srdce,
otevívají ústa, ale oči nechávají zavřené,
všude je slyšet němý výkřik,
je to bezbarvý výkřik plný neznalé bolesti,
výkřik bolesti nad něčím,
co jsme nikdy nepoznali

-
když lidé umírají,
andělé nesou v náručí jejich duši
aby ji připravili pro další cestu,
vzduch je plný hmatatelné energie
a lidská mysl je zaplavena nikdy nekončícími otázkami
-
božské bytosti pláčou.

PADLÍ ANDĚLÉ

andělé co padli ve válce s realitou,
hodní lidé
které porazil
smutek

-
pohledy z okna bývají často za mezí chápání,
to venku není opravdový svět

-
začali jsme naslouchat sami sobě,
byli jsme šťastní
proto nám narostla křídla,
chtěli jsme pomoci ostatním lidem,
ale zahlédli jsme nenávisť
v těch
"lidských"
očích

-
lidé utloukli své anděly,
záviděli jim jejich krásu
radost
i křídla,
zabili své ochránce
a zůstali sami ve zlém světě
-
lidé,
v lidském světě.

VEČERNÍ AUTOBUS

večerní autobus do Hořoviček,
výborná forma nebytí
jen tma výrazných siluet

-

naprosté ticho
čtyřiceti mlčenlivých lidí,
čtyři troufalé hlasy,
dvě rozhádané sestry
a dva chytří

-

je tma,
tma doby mobilních telefonů,
tma doby zvláštních lidí,
každý nezáučástně zírání
a přemýšlí o tom zvláštním autobusu,
plném ticha
plném
hlasitých
myšlenek,

-

řvoucí siluety
utopené
vlastní existencí

-

večerní autobus
do
lidských hlubin.

BEZ VÝZNAMU

kříže na oknech,
bez významu,
prostě jen tak,
kříže na oknech,
nic to neznamená

-

dlouhé betonové domy,
řeky dlouhých domů,
moře,
nic to neznamená,
nemají žádný skrytý význam

-

průvody lidí,
normálních,
nezaujatých,
neživých,
nikam nejdou
nic není nutné
nic není žádoucí
prostě to nemá
žádný význam

-

nechte to být

DUŠE POD MASKOU

lidé s maskami nosorožce
lidé s maskami bílé žirafy

-
nikdo není hoden ptačích vajec
nikdo není připraven

-
dej
dej nám všem
dej

-
lidé s maskami lidí
lidé bez masek k nepoznání

-
maska
člověk
tvář

-
jen lidé jsou tak krutí
jen lidé se chovají jako zvířata

-
člověk
zvíře
člověk
zvíře
člověk
a ještě jednou
člověk
/na konci je vždycky člověk /

-
zvířata s maskami lidí
zvířata s maskami bohů
zvířata bez masek

-
příštím pánem světa bude
.....
/a bůh ukázal prstem/

VÝSTŘEL

varovný výstřel
vypálený do vlastní hlavy,
bezbarvý pokus o
zadržení života
chromýma rukama

-
přemýšlí
ten
kdo střílí ?

-
nestřílejte,
je tu člověk

-
škoda
života.

KOUZELNĚ ABSURDNO

prší
a lidé co už nechtějí být lidmi
ti jenž vidí že prší
odcházejí z bezpečí mramoru
aby našli útěchu ve světě absurdních protikladů

-
prší
a věci co už nechtějí být věcmi
ty jenž cítí že prší
se roztékají ze svých pravidelných tvarů
aby našli rovnováhu v absurditě sebe samých

-
prší

TAJEMSTVÍ

znám stovky malých tajemství která zraňují,
jsem zpovědníkem
vrbou
i přítelem,
mám ve své mysli odlehlé místo,
malinký hřbitůvek pro velká tajemství,
a jednou až umřu,
má tajemství umřou se mnou.

SMĚR TAM

mírotvůrci
válečníci
vykonavatelé

-
je mnoho cest, které se kříží
je mnoho protichůdných pojetí života
nahore je nahore
a dole je dole

-
co je to nahore když vysíte hlavou dolů
kde je dole uprostřed vesmíru

-
mírotvůrci
válečníci
vykonavatelé.

je to o lásce
co je o lásce?
všechno

ZROZENÍ

skočil jsem
do prázdna
do tmy
do rodičího se něčeho

-
letěl jsem
pak plaval
pak chodil

-
pozvedl jsem své oči
své ruce
a své rty
k něčemu

-
byl jsem
něčím

-
křičelo to
já jsem křičel
dovolávali jsme se zrození
osvobození

-
skočil jsem
do života
do smrti
do rodičího se sebe sama

-
kolem byla tma
kolem mých očí
kolem mých nohou
kolem rodičího se světla

-
pak byl slyšet jen táhlý jemný tón
slovo
všeobsažné
srozumitelné
už nikdy se neopakující
slovo

-
zrodil se život
a smrt
a lidé

-
zrodil se konec kruhu.

JEDEN POHLED

hleděl jsem do plamene
a přemýšlel o věcech co nastanou

-

šel jsem po hřbitově plném padlých lidí,
nevím za co padli,
není to důležité,
byla nádherná noc
a já jsem se díval na hromady kamene,
popsané zbytečnými slovy
a zahalující zbytečnou část světa

-

lidé až příliš uvěřili smrti,
dali jí až příliš mnoho ze svého života

-

hleděl jsem do plamene
a viděl jsem věci které se už staly,
stejně situace,
stejně konce,
jen lidé byli jiní.

EDIČNÍ POZNÁMKA

Sbírka básní Marka Myslivce „... a bůh ukázal prstem“ vyšla poprvé v únoru roku 2003 v sešitové podobě v nakladatelství Imunita. Toto elektronické vydání je (až na dvě výjimky) přesnou kopií původní předlohy. Z grafického doprovodu byly vyjmuty dvě původní Markovy kresby a ponechány byly jen fotografie z cyklu „Kolešov“. U dvou posledních básní („Zrození“ a „Jeden pohled“) bylo změněno pořadí. Texty básní jsou faksimile Markova strojopisu.

Tomáš Síbek.

... A BŮH UKÁZAL PRSTEM

Marek Myslivec: ... a bůh ukázal prstem.

-

Frontispic Dana Myslivcová.

Fotografie z cyklu „Kolešov“ Marek Myslivec.

Otisk prstu Tomáš Síbek.

Signet nakladatelství Michal Kolomý.

Redakční práce Tomáš Síbek.

-

2. upravené vydání.

-

Vydalo nakladatelství Via Immunita v Praze roku 2006.

12. soubor digitální edice.

-

Kontakt nakladatelství Via Immunita:

tomas.sibek@centrum.cz

<http://diy.wz.cz>